

Offentliganställdas bisysslor

Sammanfattning

I detta betänkande ställer sig utskottet bakom ett förslag av regeringen om förändringar av reglerna som rör offentliganställdas bisysslor. Förslaget, som presenteras i proposition 2000/01:147 *Offentliganställdas bisysslor*, innebär att kontrollsystemet för s.k. förtroendskadliga bisysslor skärps genom nya bestämmelser i lagen (1994:260) om offentlig anställning. Förändringarna innebär i korthet följande.

Arbetsgivaren skall på lämpligt sätt informera arbetstagarna om vilka slags förhållanden som kan göra en offentliganställds bisyssla otillåten. En offentliganställd blir skyldig att på begäran lämna uppgifter om sina bisysslor. En arbetsgivare skall besluta att en arbetstagare som har eller avser att åta sig en förtroendskadlig bisyssla skall upphöra med eller inte åta sig bisysslan. Ordinarie domare, myndighetschefer och direktörer för allmänna försäkringskassor skall på eget initiativ till arbetsgivaren anmäla vilka typer av bisysslor de har.

Förslaget innebär också att regleringen av förtroendskadliga bisysslor i ovan nämnda lag blir tillämplig även på arbetstagare i kommuner, landsting och kommunalförbund.

Förändringarna föreslås träda i kraft den 1 januari 2002.

I ärendet har det väckts två motioner av Kristdemokraterna respektive Miljöpartiet. Båda motionerna rör domares rätt att inneha bisysslor. Kristdemokraterna föreslår att det införs ett förbud för justitieråd och regeringsråd i Högsta domstolen respektive Regeringsrätten att ha uppdrag som skiljeman. Miljöpartiet anser att det bör införas ett förbud för domare att åta sig styrelseuppdrag och skiljemannauppdrag.

Utskottet, som delar regeringens uppfattning att det inte bör införas något förbud för domare att åta sig sådana uppdrag, avstyrker motionerna.

Kristdemokraterna och Miljöpartiet följer upp sina motioner i reservationer.

Innehållsförteckning

Sammanfattning.....	1
Innehållsförteckning.....	2
Utskottets förslag till riksdagsbeslut.....	3
Redogörelse för ärendet.....	4
Utskottets överväganden	5
Föreslagna förändringar av bisysslereglerne	5
Domares bisysslor	6
Reservationer.....	10
1. Domares bisysslor (punkt 2) (kd)	10
2. Domares bisysslor (punkt 2) (mp)	11
Bilaga 1	12
Förteckning över behandlade förslag.....	12
Propositionen.....	12
Följdmotioner	12
Bilaga 2	13
Regeringens lagförslag	13

Utskottets förslag till riksdagsbeslut

1. Nya bisyssloregler

Riksdagen antar regeringens förslag enligt bilaga 2 till lag om ändring i lagen (1994:260) om offentlig anställning. Därmed bifaller riksdagen proposition 2000/01:147.

2. Domares bisysslor

Riksdagen avslår motionerna 2001/02:A1 och 2001/02:A2.

Reservation 1 (kd)

Reservation 2 (mp)

Stockholm den 15 november 2001

På arbetsmarknadsutskottets vägnar

Sven-Erik Österberg

Följande ledamöter har deltagit i beslutet: Sven-Erik Österberg (s), Hans Andersson (v), Margareta Andersson (c), Mikael Odenberg (m), Martin Nilsson (s), Stefan Attefall (kd), Laila Bjurling (s), Patrik Norinder (m), Sonja Fransson (s), Maria Larsson (kd), Henrik Westman (m), Barbro Feltzing (mp), Elver Jonsson (fp), Anders Karlsson (s), Anna Kinberg (m), Cinnika Beiming (s) och Carlinge Wisberg (v).

Redogörelse för ärendet

I detta ärende behandlas regeringens förslag i proposition 2000/01:147 - *Offentliganställdas bisysslor* och två motioner som väckts med anledning av propositionen. Förslagen i propositionen grundar sig på en utredning som tillsattes den 17 september 1998 (dir. 1998:79). Utredningen, som antog namnet Bisyssleutredningen, presenterade sitt förslag i september 2000 i betänkandet *Offentligt anställdas bisysslor* (SOU 2000:80). I betänkandet föreslog utredningen att det bör införas ett nytt kontrollsystem vad gäller s.k. förtroendeskadliga bisysslor och att regleringen, dvs. vissa bestämmelser i lagen (1994:260) om offentlig anställning (LOA), även skall gälla för arbetstagare i kommun och landsting.

Utskottets överväganden

Föreslagna förändringar av bisysslereglerna

Utskottets förslag i korthet

Utskottet föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till ändring av LOA som bl.a. innebär att kontrollsystemet för s.k. förtroendeskadliga bisysslor skärps och att regleringen även blir tillämplig för arbetstagare inom kommuner, landsting och kommunalförbund.

Bakgrund

Med bisyssla avses varje anställning, uppdrag eller annan verksamhet som en anställd har vid sidan av sin huvudanställning. Skötsel av egna och familjens privata angelägenheter räknas inte som bisyssla. Offentligt anställda hos staten, kommunerna, landstingen och de allmänna försäkringskassorna får inte ha bisysslor som kan rubba förtroendet för deras opartiskhet (förtroendeskadliga bisysslor). Arbetsgivaren kan också förbjuda arbetstagaren att ha bisysslor som inverkar hindrande på arbetet (arbetshindrande bisysslor) eller som innebär att arbetstagaren konkurrerar med myndighetens verksamhet (konkurrensbisysslor). En och samma bisyssla kan hänföras till flera kategorier.

I den nu gällande regleringen av bisysslor är det endast förbudet mot förtroendeskadliga bisysslor som är lagfäst genom den allmänna bestämmelsen i 7 § LOA. Den gäller för övrigt bara för statsanställda och anställda vid de allmänna försäkringskassorna. Förutom denna reglering gäller för dessa arbetstagare att s.k. arbetshindrande bisysslor och konkurrensbisysslor regleras i kollektivavtal.

För arbetstagare i kommuner och landsting regleras samtliga tre kategorier av otillåtna bisysslor i kollektivavtal.

Propositionen

Regeringen anser att det inte finns behov av att ändra den nuvarande allmänna bestämmelsen 7 § LOA om förbud mot förtroendeskadliga bisysslor. Däremot anser regeringen att det finns skäl att införa en lagreglering för arbetstagare anställda vid kommuner, landsting och kommunalförbund när det gäller förtroendeskadliga bisysslor. Regeringen föreslår därför att ovanstående bestämmelse även skall bli tillämplig för dessa grupper av arbetstagare. När det gäller de övriga kategorierna av bisysslor, arbetshindrande bisysslor och konkurrensbisysslor, finns det enligt regeringen inte skäl att införa någon lagreglering, utan dessa bör även i fortsättningen regleras i kollektivavtal.

Regeringen anser att kontrollsystemet för förtroendeskadliga bisysslor bör skärpas, förtydligas och göras mer öppet. För att åstadkomma detta föreslås i huvudsak följande.

Arbetsgivaren skall på lämpligt sätt informera de anställda om vilka slags förhållanden som kan göra en bisyssla otillåten enligt 7 § LOA. Den offentliganställda skall på arbetsgivarens begäran lämna de uppgifter som behövs för att arbetsgivaren skall kunna bedöma tillåtligheten av arbetstagarens bisysslor.

En arbetsgivare som får reda på att en offentliganställd har eller avser att åta sig en förtroendeskadlig bisyssla skall genom ett särskilt beslut förbjuda bisysslan. Beslutet skall vara skriftligt och innehålla en motivering. Bestämmelserna om förhandling i 11–14 §§ lagen (1976:580) om medbestämmande i arbetslivet skall inte tillämpas när det gäller sådana beslut. Beslutet kan överprövas slutligt i Arbetsdomstolen.

Ovanstående regler föreslås också bli gällande i fråga om arbetstagare hos kommuner, landsting och kommunalförbund.

Ordinarie domare, myndighetschefer och direktörer för allmänna försäkringskassor skall på eget initiativ till arbetsgivaren anmäla vilka typer av bisysslor de har.

De ovan angivna förslagen föranleder ändrade och nya bestämmelser i LOA.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 januari 2002.

Utskottets ställningstagande

Som inledningsvis konstaterats har det väckts två motioner med anledning av propositionen. Dessa motioner tar bara upp frågan om domares bisysslor, vilket utskottet återkommer till nedan.

Utskottet godtar regeringens förslag och förordar att riksdagen antar de lagändringar som framgår av bilaga 2 till betänkandet.

Domares bisysslor

Utskottets förslag i korthet

Utskottet avstyrker två motioner av Kristdemokraterna respektive Miljöpartiet om förbud för domare att ha vissa bisysslor.

Jämför reservationerna 1 (kd) och 2 (mp).

Propositionen

Enligt LOA gäller för domare samma generella bisyssleregler som för andra statsanställda. För domare finns det dock särskilda regler i annan lagstiftning som innebär att de inte får ha vissa uppdrag, t.ex. förvaltare eller förlikningsman i konkurs. Enligt rättegångsbalken och lagen om allmänna förvaltningsdomstolar får inte justitieråd och regeringsråd inneha eller utöva något annat ämbete.

Gränsen mellan en tillåten respektive otillåten bisyssla är i första hand en fråga för den enskilde domaren. För att få vägledning kan domaren vända sig

till Tjänsteförslagsnämnden för Domstolsväsendet. Nämndens praxis kan grovt beskrivas på så sätt att skiljelinjen mellan det tillåtna och otillåtna har dragits mellan uppdrag i vinstdrivande och icke vinstdrivande verksamheter. Praxis är inte generell, utan omständigheterna i det enskilda fallet har varit avgörande.

När det gäller skiljemannauppdrag har det utvecklats en praxis som innebär att domare utan risk för att bisysslan betraktas som förtroendeskadlig kan åta sig uppdrag som skiljeman utsedd av annan än enskild part.

Enligt Bisysseutredningens bedömning är det inte motiverat att införa några nya speciella bisysslereglar för domare. Däremot framförde utredningen uppfattningen att dagens regler innebär att skiljemannauppdrag inte kan anses förenliga med 7 § LOA.

Regeringen ansluter sig inte till sistnämnda bedömning. Enligt regeringens uppfattning behövs det inte några nya särskilda regler för domares bisysslor. Som skäl för sitt ställningstagande anför regeringen bl.a. följande.

Regeringen konstaterar att de höga krav på saklighet och opartiskhet som allmänt sett bör kunna ställas på den offentliga verksamheten inte minst gäller beträffande domstolarna och deras anställda, framför allt domare. Enligt regeringen präglas det svenska domstolsväsendet alltmer av det internationella samarbetet. Det är därför av grundläggande betydelse att det svenska domstolsväsendet och dess domare också med ett internationellt perspektiv upprätthåller högt ställda krav på oberoende, obundenhet, självständighet och opartiskhet. Regeringen anser också att domare måste ha möjlighet till ett privatliv och möjlighet att delta i olika delar av samhällslivet. Enligt regeringens uppfattning är det viktigt att domarna inte isoleras från samhället i övrigt.

När det gäller domares rätt att inneha uppdrag som skiljemän erinrar regeringen om att ett uttryckligt förbud för justitieråden och regeringsråden att ha uppdrag som skiljeman gällde under åren 1926–1970. I samband med att förbudet hävdes konstaterades att det saknades skäl att befara att ett enhetligt system skulle leda till att förtroendet för domarkåren eller domstolarna minskades.

Regeringen konstaterar att Bisysseutredningen i hög grad hade grundat sin bedömning på frågan om allmänhetens förtroende och att utredningen hade framhållit att det var svårt att göra några säkra uttalanden om allmänhetens uppfattning om just skiljemannauppdrag jämfört med andra bisysslor. Enligt regeringens uppfattning grundas den debatt som förs om skiljemannauppdrag på framför allt tre omständigheter, nämligen att ersättningen ofta är hög i förhållande till domarlönen, att förfarandet är omgärdat av sekretess och att skiljedomen kan komma att klandras vid den domstol där skiljedomaren tjänstgör.

Vad det gäller den sistnämnda omständigheten pekar regeringen på det faktum att det genom gällande jävsregler finns ett effektivt hinder mot att ett mål handläggs av en domare som tidigare varit inblandad i saken som skiljeman. När det sedan gäller den omständigheten att skiljemannauppgiften är omgärdade av sekretess konstaterar regeringen att detta är en följd av att

parterna valt att lösa tvisten genom skiljeförfarande och att detta knappast i sig kan återverka förtroendeskadligt på domstolarna.

Den omständigheten att en del domare kan få höga arvoden för sina skiljemannauppdrag förklaras enligt regeringen främst med att dessa arvoden generellt ligger på samma höga nivå som arvoden för andra kvalificerade affärsjuridiska tjänster utförda av välrenommerade advokater och att det råder en stark efterfrågan inom näringslivet. Enligt regeringen kan inte det förhållandet att ett uppdrag är högt men skäligt avlönat medföra att uppdraget är förtroendeskadligt. Regeringen pekar även på det faktum att det övervägande antalet kommersiella tvister i dag avgörs genom skiljeförfarande. Enligt regeringen är det viktigt att domare har en hög kompetens inom detta område.

Regeringen anser att det inte finns skäl att ändra den fasta praxis på området som gällt under lång tid och som innebär att domare utan risk för förtroendeskada normalt kan åta sig uppdrag som skiljeman utsedd av annan än enskild part. Regeringens uppfattning är i stället att det effektivaste sättet att motverka att det uppkommer situationer där förtroendeskadlighet kan aktualiseras är att ha verkningsfulla jävsregler och ett utvecklat kontrollsystem.

Motioner

Kristdemokraterna anser i kommittémotion A1 att det inte är acceptabelt att de allra högsta domarna, dvs. justitieråden och regeringsråden, tillåts att ha uppdrag som skiljemän. Förtroendet för domstolens arbete kan påverkas negativt. Partiet föreslår därför att det införs ett förbud för dessa domare att inneha sådana uppdrag.

I kommittémotion A2 anser *Miljöpartiet* att reglerna för domares bisysslor bör ändras. Enligt partiet måste det ställas höga krav på saklighet och opartiskhet på domstolarna i en rättsstat. Detta är överordnat eventuella fördelar med nuvarande system. Det får inte förekomma någon misstanke om partiskhet, utan förtroendet för domstolarna måste vara orubbat och motsvara högt ställda krav på oberoende. Enligt partiet är styrelseuppdrag och skiljemannauppdrag sådana uppdrag där risken för förtroendeskada är särskilt stor. Partiet föreslår därför att det införs ett förbud för domare att åta sig dessa uppdrag.

Utskottets ställningstagande

Utskottet delar regeringens syn vad gäller domares rätt att inneha bisysslor. Den praxis som utvecklats är enligt utskottets uppfattning acceptabel vad gäller domares rätt att ta både skiljemannauppdrag och styrelseuppdrag. Den nuvarande allmänt hållna regleringen ger möjligheter att beakta förutsättningarna och omständigheterna i det enskilda fallet.

I likhet med regeringen anser utskottet att det effektivaste sättet att förhindra situationer där förtroendeskadlighet kan aktualiseras är att ha verkningsfulla jävsregler och ett utvecklat kontrollsystem.

Enligt Bisyssleutredningen beror de problem som finns på vissa håll inte på bestämmelserna i sak utan på att det finns vissa brister i fråga om information om bisysslebestämmelserna och kontrollen av att de efterlevs. Enligt

utskottets uppfattning är det därför viktigt att kontrollsystemet skärps, bl.a. genom att det som ett moment i systemet införs en obligatorisk anmälningsskyldighet för de ordinarie domarna, chefer för myndigheter som lyder omedelbart under regeringen och direktörer för allmänna försäkringskassor.

Utskottet vill peka på den risk som finns att bisysslorna blir omfattande och att de därigenom inkräktar på det ordinarie domararbetet. Utskottet ansluter sig till vad som sägs i propositionen om att det ankommer på arbetsgivaren att ingripa mot en domare som på grund av alltför mycket bisysslor hindras att utöva sin domaranställning redan innan det gått så långt att bisysslorna och det därav följande arbetshindret hunnit utvecklas till något förtroendeskadligt. Det är dock viktigt att betona att både arbetsgivaren och den enskilde domaren har ett ansvar för att bisysslorna inte inverkar menligt på den ordinarie verksamheten.

Utskottet ser positivt på att regeringen i samband med att de föreslagna ändringarna träder i kraft kommer att genomföra en informationssatsning för att ytterligare förstärka reglernas genomslag i den praktiska tillämpningen. Enligt utskottets uppfattning finns det skäl att följa utvecklingen när det gäller bisysslorna. Utskottet noterar därför med tillfredsställelse att regeringen har för avsikt att efter några år följa upp tillämpningen av regleringen av de ofientliganställdas bisysslor.

Med hänsyn till det ovan anförda ansluter sig utskottet till regeringens bedömning att det inte behövs någon ändrad reglering av vilka bisysslor domare får ha. Utskottet avstyrker därför motionerna A1 (kd) och A2 (mp).

Reservationer

Utskottets förslag till riksdagsbeslut och ställningstaganden har föranlett följande reservationer. I rubriken anges inom parentes vilken punkt i utskottets förslag till riksdagsbeslut som behandlas i avsnittet.

1. Domares bisysslor (punkt 2) (kd)

av Stefan Attefall och Maria Larsson (båda kd)

Förslag till riksdagsbeslut

Vi anser att utskottets förslag under punkt 2 borde ha följande lydelse:

2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening att regeringen snarast bör återkomma till riksdagen med ett förslag som innebär att det införs ett förbud för justitieråd och regeringsråd att inneha uppdrag som skiljeman. Därmed bifaller riksdagen motion 2001/02:A1 och avslår motion 2001/02:A2.

Ställningstagande

Vi vill betona vikten av att domstolsväsendet alltid upprätthåller de fundamental principerna om obundenhet, oberoende, självständighet och opartiskhet. Ingenting får äventyra allmänhetens förtroende för domstolens arbete. Vi kan notera att det i andra länder finns ett förbud mot att domare åtar sig uppdrag vid sidan av sin ordinarie tjänst. I Sverige har också en debatt förekommit där flera ifrågasatt om det är lämpligt att högre domare åtar sig skiljemannauppdrag. Tre frågor har tagits upp i debatten: jävssituationen om en skiljedom klandras vid domarens ordinarie domstol, omständigheten att skiljedomen är omgärdad av sekretess, samt den ofta mycket höga ersättningen för skiljemannauppdraget, vilket kan leda till en prioritering av detta uppdrag framför den ordinarie tjänsten. Den sista frågan framstår enligt vår uppfattning som särskilt besvärande med hänvisning till Domstolsverkets budgetunderlag för 2002–2004. I underlaget konstateras att Regeringsrättens volym av balanserade mål alltför är för stor för att situationen skall anses som godtagbar. Dessutom konstateras att åldersstrukturen i målbalansen behöver förbättras kraftigt.

Flera instanser har tagit ställning i denna fråga. Bisysseutredningen (SOU 2000:80) ansåg att det inte är motiverat att införa ett generellt bisysseförbud för domare men framhöll samtidigt att skiljemannauppdrag inte kan anses förenliga med 7 § LOA. I sina remissvar delar JO och JK utredningens åsikt. Med hänsyn till det höga krav på saklighet och opartiskhet som måste ställas på domstolarna i en rättsstat menar JO att eventuella fördelar med det nuvarande systemet får stå tillbaka för intresset att inte på detta sätt rubba förtroendet för dem.

Enligt vår uppfattning är det inte acceptabelt att de allra högsta domarna, d.v.s. justitieråden och regeringsråden i Högsta domstolen respektive Regeringsrätten, tillåts ha uppdrag som skiljemän. Förtroendet för domstolens arbete kan påverkas negativt. Ett förbud bör därför införas som omfattar dessa domare, liknande det som fanns före 1970.

Med hänsyn till det ovan framförda anser vi att motion A1 (kd) bör bifallas. Motion A2 (mp) bör avslås i den mån den inte kan anses tillgodosedd genom vad som anförts.

2. Domares bisysslor (punkt 2) (mp)

av Barbro Feltzing (mp).

Förslag till riksdagsbeslut

Jag anser att utskottets förslag under punkt 2 borde ha följande lydelse:

2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening att regeringen snarast bör återkomma till riksdagen med ett förslag som innebär att det införs ett förbud för domare att åta sig styrelseuppdrag och skiljemannauppdrag. Därmed bifaller riksdagen motion 2001/02:A2 och avslår motion 2001/02:A1.

Ställningstagande

I Bisyssleutredningens betänkande uttalas att skiljemannauppdrag och styrelseuppdrag i vinstdrivande bolag, med få undantag, inte kan anses förenliga med 7 § LOA. Remissinstanserna JO och JK delar utredningens bedömning att domare inte bör få åta sig skiljemannauppdrag. Den tolkning som utredningen gjort av lagen är tydligen inte en generell och allmänt accepterad tolkning eftersom det förekommer att domare ändå åtar sig sådana uppdrag. Jag anser att det måste ställas höga krav på saklighet och opartiskhet hos domstolarna i en rättsstat. Detta krav är överordnat eventuella fördelar med nuvarande system. Det får inte finnas misstanke om partiskhet, utan förtroendet för domstolarna måste vara orubbat och motsvara högt ställda krav på oberoende, obundenhet och självständighet. Det höga arvodet för skiljemannauppdrag kan leda till misstankar om att domaren inte lägger ned tillräcklig tid i sitt ordinarie arbete i domstolen. Arvodena betalas av parterna, vilket kan skapa ett beroendeförhållande till den eller de parter som betalar ersättningen eller mera allmänt till näringslivet vars tvistelösning domaren arbetar med. Sekretessen vid skiljeförfarandet förhindrar dessutom insyn. Styrelseuppdrag och skiljemannauppdrag är områden där risken för förtroendeskada är särskilt stor. Enligt min uppfattning bör det därför införas en lagreglering som innebär ett förbud för domare att åta sig skiljemannauppdrag och styrelseuppdrag.

Med hänsyn till det anförda bör motion A2 (mp) bifallas. Motion A1 (kd) bör avslås i den mån den inte kan anses tillgodosedd genom vad som anförts.

BILAGA 1

Förteckning över behandlade förslag

Propositionen

2000/01:147 vari yrkas att riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1994:260) om offentlig anställning.

Följdmotioner

2001/02:A1 av Rolf Åbjörnsson m.fl. (kd) vari yrkas att riksdagen beslutar införa ett förbud för justitieråd och regeringsråd i Högsta domstolen respektive Regeringsrätten att ha uppdrag som skiljeman.

2001/02:A2 av Kia Andreasson m.fl. (mp) vari yrkas att riksdagen beslutar om ändring av regleringen av vilka bisysslor domare får ha genom att införa förbud för domare att åta sig styrelseuppdrag och skiljemannauppdrag.

BILAGA 2

Regeringens lagförslag

Förslag till lag om ändring i lagen (1994:260) om offentlig anställning

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1994:260) om offentlig anställning dels att 2, 3, 38 och 42 §§ skall ha följande lydelse, dels att det i lagen skall införas fyra nya paragrafer, 7 a–7 d §§, av följande lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*2 §¹

Följande föreskrifter i lagen gäller också arbetstagare hos kommuner, landsting och kommunalförbund, nämligen

7-7 c §§ om bisysslor,

23–29 §§ om arbetskonflikter,

38 § om interimistiskt beslut,

42 § första stycket om vissa undantag från lagen (1976:580) om medbestämmande i arbetslivet.

42 § första och andra styckena om vissa undantag från lagen (1976:580) om medbestämmande i arbetslivet.

Föreskrifterna i 30 § om periodiska hälsoundersökningar gäller också arbetstagare hos kommuner och landsting.

3 §²

Lagen gäller inte

1. statsråden,
2. riksdagens ombudsmän,
3. arbetstagare som är lokalanställda av svenska staten utomlands och som inte är svenska medborgare,
4. arbetstagare som har anvisats beredskapsarbete eller skyddat arbete.

För justitiekanslern, justitieråden och regeringsråden gäller bara 4 § om bedömningsgrunder vid anställning, 7 § om bisysslor och 23–29 §§ om arbetskonflikter.

För justitiekanslern, justitieråden och regeringsråden gäller bara 4 § om bedömningsgrunder vid anställning, 7–7 d §§ om bisysslor, 23–29 §§ om arbetskonflikter, 38 § om interimistiskt beslut och 42 § andra stycket om vissa undantag från lagen (1976:580) om medbestämmande i arbetslivet.

7 a §

Arbetsgivaren skall på lämpligt sätt informera arbetstagarna om vilka slags förhållanden som kan göra en bisyssla otillåten enligt 7 §.

¹ Senaste lydelse 1999:311

² Senaste lydelse 1999:311

7 b §

En arbetstagare skall på arbetsgivarens begäran lämna de uppgifter som behövs för att arbetsgivaren skall kunna bedöma arbetstagarens bisysslor.

7 c §

En arbetsgivare skall besluta att en arbetstagare som har eller avser att åta sig en bisyssla som inte är förenlig med 7 § skall upphöra med eller inte åta sig bisysslan. Beslutet skall vara skriftligt och innehålla en motivering.

7 d §

Ordinarie domare, chefer för myndigheter som lyder omedelbart under regeringen och direktörer för allmänna försäkringskassor skall på eget initiativ till arbetsgivaren anmäla vilka typer av bisysslor de har.

38 §

I en tvist om ett beslut enligt 31 eller 36 § får domstolen för tiden fram till dess att det finns ett lagakraftätagande avgörande bestämma att beslutet tills vidare inte skall gälla.

I en tvist om ett beslut enligt 7 c, 31 eller 36 § får domstolen för tiden fram till dess att det finns ett lagakraftätagande avgörande bestämma att beslutet tills vidare inte skall gälla.

42 §

Föreskrifterna i 2, 21 och 22 §§ lagen (1976:580) om medbestämmande i arbetslivet skall inte tillämpas i anställningsförhållanden som avses i denna lag.

Föreskrifterna i 11–14 §§ lagen om medbestämmande i arbetslivet skall inte tillämpas, när det gäller beslut om disciplinansvar enligt 14 §, åtalsanmälan enligt 22 § eller skiljande från arbetsuppgifter enligt 31 §.

Föreskrifterna i 11–14 §§ lagen om medbestämmande i arbetslivet skall inte tillämpas, när det gäller beslut om att en arbetstagare skall upphöra med eller inte åta sig bisyssla enligt 7 c §, disciplinansvar enligt 14 §, åtalsanmälan enligt 22 § eller skiljande från arbetsuppgifter enligt 31 §.

För arbetstagare som avses i 1 § skall också föreskrifter i andra författningar än lagar tillämpas, även om föreskrifterna avviker från lagen (1982:80) om anställningsskydd.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2002.